

[Sønderup.]

kan selvsagt ikke gøre det. Der er nok ikke noget at gøre ved det, vi maa se at affinde os med Forholdene. Vi mener, vi skylder den danske Arbejderbefolkning, at der bliver gjort en Indsats for, at denne Lovgivning kan komme til at virke paa saa heldig en Maade som vel muligt, en Indsats for, at den kan blive sund, saadan at den under normale Tilstande kan opfylde de Formaal, man har med den.

Jeg skal med disse Bemærkninger anbefale, at man stemmer for Ændringsforslagene stillet af Flertallet under Nr. 2, 11, 14, 15 og 16, og at man stemmer imod Ændringsforslagene under Nr. 1, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 12 og 13, og at man ved tredje Behandling stemmer for Lovforslaget i sin Helhed. Idet jeg i øvrigt henviser til mine Udtalelser ved første Behandling, ønsker jeg at understrege, at selvfølgelig maa de beskæftigelsesmæssige og erhvervsmæssige Forhold, som Fremtiden vil byde os, saa i øvrigt være bestemmende for den videre Udvikling og Udformning af de Forhold, som vi her beskæftiger os med i Dag.

Gustav Pedersen: Da det til Behandling værende Lovforslag var til første Behandling, udtalte jeg, at det var et daarligt Forhandlingsgrundlag, og jeg tror, jeg har Lov til at sige, at den efterfølgende Forhandling har vist, at det var rigtigt. Den Nedsikring, der ligger i Forslaget i Forhold til den gældende Ordning, er saa kraftig, at det ikke har været muligt at komme i en real Forhandling med Udsigt til at naa et Resultat, der vilde være forsvarligt for Arbejdsløshedskasserne og de Interesser, Kasserne skal varetage. Det har da heller ikke været muligt i Udvalget at komme igennem med saadanne Ændringsforslag til Lovforslaget, at vort Parti har kunnet gaa ind for det. Det ligger — og det vil jeg gerne endnu en Gang understrege — deri, at der var for stor en Afstand mellem Forslaget og det, der for Øjeblikket er gældende, uden at man med Rette kunde henvide til, at Forholdene var ændret saa meget, at en saa kraftig Nedsikring maatte føres igennem.

Der er af Udvalgets Flertal stillet nogle Ændringsforslag, der i nogen Grad bøder paa visse af Skavankerne, men ikke i et saadant Omfang, at Forslaget derved er blevet acceptabelt. Jeg skal ganske kort omtale et Par af de Forslag, som Flertallet har stillet, og vise, at det i Virkeligheden for disse Forslags Vedkommende er halvgjort Gerning.

Under Sagens første Behandling rejste jeg Spørgsmaalet om Tillæg til Børn mellem

15 og 18 Aar og paaviste, at den store Del af disse Børn havde saadanne Vilkaar, at de i Virkeligheden var en langt tungere Byrde for det Hjem, hvor de fandtes, end mindre Børn var det. Det har man for saa vidt taget noget Hensyn til i Flertallets Ændringsforslag, men man har ikke gjort Skridtet fuldt ud. Dertil kommer, at den nye Aldersgrænse, man sætter ind, overhovedet ikke korresponderer med de Aldersgrænser, man regner med i andre Forhold. Det maatte dog være naturligt, at man, naar man ændrer de gennem mange Aar gældende 15 Aar, saa gaar til de 18 Aar, først og fremmest fordi 18 Aar er Grænsen mellem den Alder, hvor man er under sit Hjemms Forsorg, og den Alder, hvor man maa til at optræde som selvstændig økonomisk Faktor. Det er altsaa den rent tekniske Side af Sagen, men dertil kommer, at der jo er en meget stor Del af de unge ogsaa mellem 17 og 18 Aar, som ikke har Midler til eget Underhold. Lad mig nævne det mest almindelige for de skole-søgende, nemlig de unge, der skal tage Realeksamen, og her understreger jeg igen, at ikke blot offentlige Institutioner, men en lang Række af vore private Virksomheder forlanger Realeksamen for at tage de unge ind til videregaaende Uddannelse. Arbejderne er altsaa ogsaa i vid Udstrækning nødt til, hvis de skal give deres Børn en blot nogenlunde taalelig Chance, at lade dem tage Realeksamen. I de store Byer, i hvert Fald i København og ogsaa en Række af de større Provinsbyer, er der fem Barneskoleklasser, fire Mellemlklasser og en Realklasse. Det vil sige, at Uddannelsen til Realeksamen varer for en meget, meget stor Del af Landets Børn 10 Aar. Der er adskillige Børn, der er fyldt 7 Aar, naar de kommer i Skole; det vil altsaa sige, at der er mange Børn, som er over 17 Aar, inden de tager Realeksamen. Dertil kommer, at det under normale Forhold ikke er saadan, at de samme Dag, de forlader Eksamensbordet, kan gaa ind i en Plads, hvor de kan forsørge sig selv.

Jeg gør endvidere opmærksom paa, at det er meget faa Fag, der har Dyrtidsbestemmelser i Lærlingekontrakternes Lønningsbestemmelser. Det vil altsaa sige, at der endnu er Lærlingekontrakter, hvori Lærlingelønnen er saa lav, at den ikke engang delvis dækker Børnens Kost, hvortil der kommer ekstraordinære store Udgifter til Beklædning under disse vanskelige Forhold. Ikke mindst Lærlinge mellem 17 og 18 Aar hører til den Gruppe, der har Lærlingekontrakter, som er en 2—3 Aar gamle, og hvori der hverken er Reguleringsbestemmelser eller Lønninger af en saadan Størrelse,